No. 70.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 12 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Wil de oppositie in en buiten de Kamers de verligting van den druk des volks?

Het zal niet onaardig zijn, bij deze vraag eenige oogenblikken stil te staan.

De druk des volks kon vooral verligt worden, door vermindering van den maatstaf der rente van de nationale schuld; door verheffing van het openbaar crediet. Daaruit zou moeten voortvloeijen (behalve vermindering van uitgaaf die tot vermindering van lasten leidt), ook lagere rente voor de kapitalisten; prikkel, bij deze, om hoogere renten te winnen, door belegging hunner kapitalen in takken van handel en nijverheid. Dàârdoor zou er dan meer arbeid in het land komen, de broodeloozen werk en brood kunnen vinden, de arbeid beter betaald worden, de vraag naar vele voorwerpen vermeerderen, de debitant dier voorwerpen meer afzetten en daardoor meer verdienen. *De druk des volks zou verligt worden.*

De oppositie tegen de Regering heeft bewerkt, dat de poging dezer laatste, *tot vermindering van den maatstaf der rente*, schipbreuk leed.

De druk des volks kon ook verligt worden door de meergegoeden meer in de algemeene lasten te doen bijdragen. De Regering vreesde, dat eene belasting op de inkomsten ook nog te drukkend zijn zou voor de meerderheid des volks. Zij oordeelde dat eene verhooging van het successie-regt, eerst na hunnen dood van de belastingpligtigen te vorderen, meer doelmatig zou zijn en een veel geringer getal staatsburgers, die het niet missen konden, aan opoffering zou onderwerpen; — in één woord, dat de groote meerderheid des volks van *die* belasting zou verschoond blijven. Zij droeg dan *die* verhooging op het successie-regt voor.

De oppositie heeft al hare krachten ingespannen, om die belasting gehaat te maken. Er valt schier niet op te hopen, dat zij door de vertegenwoordiging zou worden ingewilligd.

De Regering wilde geleidelijke, trapsgewijze bezuiniging, die niet te vele slagtoffers *op eens* maakte en het land vervulde met menschen zonder nutte bezigheid en zonder bestaan. De Regering meende, dat door *zulke* bezuiniging de druk der natie in 't algemeen regelmatig kon verligt worden, zonder op eens al te grooten druk op een gedeelte van dezelve te doen nederkomen.

De oppositie heeft dien laatsten druk niet gevreesd: *zy* wil groote, *plotselinge* bezuinigingen, en bekreunt er zich niet aan, of zij daardoor de Regering bloot stelt aan den haat van een aantal misnoegden, op éénmaal beroofd van hunne middelen van bestaan.

De oppositie wil geene vermindering van uitgaaf van 7 millioenen, deels door de rentheffers bij te dragen, deels om te slaan over een aantal volgende jaren der toekomst, waarin, bij verhoogd crediet en bij geregelde amortisatie, en bij meer voorspoedige omstandigheden, die last ligtelijk zou gedragen worden.

De oppositie wil wél eene nieuwe belasting van ruim vier millioenen op de natie leggen, en daar zijn er, welke die belasting zóó kunstig willen omslaan, dat de rijken, die naar evenredigheid van de personele belasting er *f* 1100 in zouden moeten dragen, met een bedrag van *f* 90 zouden vrij komen. Wie het andere betalen zou, behoeven wij niet te zeggen. De kleine burgerman heeft een' breeden rug. De werk-mieren mogen zien, hoe zij het maken, om den last der konings-mieren te torschen!

Zie daar de vinnige oppositie, zich verzettende tegen de tegenwoordige Regering, en overslaande tegen de VAN NESSEN, de VAN DAMS, de SCHOONEVELDS, DE LUYBENS, en hunne staatkundige vrienden, die de *Arnhemsche Courant* hoont en verguist!

De natie moge hiervan nota nemen! Wij gaan op nog iets meer de aandacht vestigen.

De Regering vreest, dat de meerderheid der natie aan geene hoogere of nieuwe belastingen kan worden onderworpen; zij doet al het mogelijke, om dit, zoo mogelijk te ontgaan.

Weet men hoe het komt, dat de meerderheid der natie zoo weinig meer dragen kan? Het is omdat hare beste sappen in de meeste steden worden afgezogen door den stedelijken *fiscus*; omdat vooral ook dáár, ten gevolge der inrigting van ons fraai verkiezingstelsel, de werkmieren den last der konings-mieren dragen moeten.

Of wordt dit niet gevorderd, wanneer men tarieven vaststelt, waarvan wij er slechts een uit eene stad uit Zuid-Holland tot voorbeeld willen aanhalen, hoewel meerderen ons daartoe gelijkelijk zouden kunnen dienen?

Volgens *dat* tarief eischt men niet minder dan 5,2 cent stedelijke belasting van één Nederlandsch pond *tarwen-brood*, dat is circa 3½ maal zooveel als het rijk heft. Het stedelijke tarief bepaalt niet minder dan 345 opcenten op den rijks-accijns op de tarwe en 215 opcenten van de rogge. Op het *geslagt*, bepaalt het tarief 200 opcenten.

Dit zijn artikelen, men mag zeggen, van *algemeene* behoefte, tot instandhouding van gezondheid en levenskracht onmisbaar vereischt. Ook het *bier* en de *jenever* zijn er belast, evenzeer als de *kolen* en de *turf*.

Binnen die zelfde stad wordt jaarlijks ook eene tamelijk groote hoeveelheid *wyn* verbruikt, — te weten door de rijken. Maar uit vrees, dat de familie-fortuinen niet genoeg zouden kunnen accresseren, heeft men gemeend, dit artikel geenszins aan iets zoo drukkends als eene belasting is te moeten onderwerpen. Geene 345 opcenten, neen zelfs niet ééne opcent verlangt de fiscus van *dit* artikel van weelde. De minvermogende burgerhuisvader, die met zijn gezin van 5 personen 2½ Ned. pond brood daags consumeert, betaalt daarvan, alleen aan de stad, 13 cent belasting; dat hiet: *alleen van het brood*. Wat hij verder gebruikt, ontsnapt ook den fiscus niet, ten zij de — *azyn*, welke men barmhartig genoeg geweest is, onbelast te laten. Aan zure gezigten zal het dan ook denkelijk in die stad wel niet ontbreken. Het stuksken vleesch, met 200 opcenten boven en rijksaccijns belast, is er natuurlijk zeer kwaad krijgs.

Men vindt dus binnen de steden hetzelfde stelsel terug van de opposanten tegen de Regering zoo *in* als *buiten* de Kamer: namelijk het omgekeerde van dat, hetwelk zou leiden tot *verligting der natie*, door evenredige verdeeling van belastingen, door bevordering van handel en nijverheid, ten gevolge van goedkoopheid van het levensonderhoud.

Wij lazen voor korts, in een vaderlandsch blad: » *De Regering is inwendig sterk door de deugdelyk-* » *heid van hare zaak.*" Wij beamen dit volkomen; doch Hare begeerte om geleidelijk en zonder schokken tot eene betere gesteldheid te geraken weerhoudt Haar, in ons oog, al te langdurig van zoodanige noodzakelijke en heilzame maatregelen, welke, terwijl zij aan den Staat als belastingheffer de handen meer ruim zouden geven, elders drukkende onbillijkheden in de verdeeling der belastingen zouden doen ophouden, en daarenboven Haar door de natie beter zouden doen begrijpen, dan zij er nu nog door begrepen wordt. Zij zou hare populariteit sterk zien toenemen; en indien zij dit al niet behoeft tegenover die Leden der Kamer, die ook nu reeds vertrouwen stellen in hare bedoelingen, zoo zou haar het meer algemeene vertrouwen *der natie* toch niet ten onpasse komen, tegenover die weinige, doch daarom geenszins allen invloed missende leden der Kamer, welke opposeren uit partijzucht, uit verlangen naar Ministers met andere beginselen, uit verlangen naar het vacant komen van ministeriele zetels, of ook van anderen, die opposeren, om een meer evenredig dragen in de staatslasten van de meervermogenden in den lande zoo lang het kan af te schuiven.

Het tijdstip is, zoo wij wél zien, gekomen dat de Regering door Hare daden duidelijk tot de natie spreken moet. De oppositie in en buiten de Kamer heeft de noodzakelijkheid hiertoe zelve doen geboren worden. Aan velen in den lande zullen daarenboven bij de in te voeren bezuinigingen opofferingen of beperkingen moeten worden opgelegd; en het getal ontevredenen, welke de oppositie gaarne in hare gelederen zal opnemen, zal voorzeker niet geringer worden. De Regering mag en moet zich dus zedelijk versterken en zij *kan* dit — omdat hare bedoelingen eerlijk en zuiver zijn, omdat zij naar het belang van het gansche volk zijn henen gerigt. Vreest zij om in daden uit te drukken, hetgeen zij toch eigenlijk wenscht en wil: — VERBETERING VAN HET LOT, VERLIGTING VAN DEN DRUK DER GROOTSTE MEERDERHEID DES VOLKS; dan zou zij in waarheid zwak zijn; zij zou toonen, hare eigene krachten niet te kennen en een schromelijk wantrouwen te stellen in het gezond verstand der Nederlandsche natie.

Nederland is gekomen tot een tijdstip, waarin het behoefte heeft aan mannen van moed en geestkracht — niet dadelijk van de moed en de geestkracht van eenen ESPARTERO, want de gelegenheid om de zoodanige te ontwikkelen moet worden verhoed; — maar van de zoodanige, als van welke wij onder de Regering van KAREL X zulke schoone voorbeelden hebben zien aan den dag leggen, toen deze Vorst zich door eenen trotschen en overmoedigen adel en eene heerschzuchtige geestelijkheid liet verleiden, om te beproeven aan den vooruitgang zijns volks in moreel en materieel welzijn hinderpalen in den weg te leggen.

Veel gunstiger, ongetwijfeld, is de positie der tegenwoordige mannen in Nederland, die het goede voor de geheele natie willen tot stand brengen. De regerende dynastie sympathiseert met hunne wenschen: zij kunnen op dezen gewigtigen steun rekenen. Maar wat meer is, wanneer die wenschen voor het volk meer duidelijk zullen zijn geworden, omdat het volk met kracht naar de verwezenlijking derzelve ziet streven, — dan zal het dezen mannen ook dáár geenszins aan sympathien ontbreken; en daarbij zullen zich voegen de ondersteuning en de medewerking van al wat in Nederland regtschapen en menschelijk denkt, en zijnen tijd en de ware behoeften van land en volk begrijpt, al kon het eigenbelang dan ook anders tot tegenovergestelde gevoelens aanprikkelen.

Eene krachtigen, doortastenden maatregel, tot herstel der schromelijke onevenredigheid in de heffing der plaatselijke belastingen binnen vele steden, meenen wij dus in gemoede der Regering ten ernstigste te mogen aanraden. Tegenstand en onwil van die zijde zal geen ander gevolg hebben, dan de tegenstand, bij een deel der vertegenwoordiging, tegen de pogingen der Regering, om meer evenredigheid te brengen ook in de verdeeling der staatslasten; dat namelijk aan de groote meerderheid des volks de oogen geheel zullen open gaan, omtrent hetgeen *de Regering* wil, en omtrent hetgeen de mannen willen, aan welker oppositie zij het meest ten doel staat.

Ook *die* tegenstand zal dan slechts onze binnenlandsche gesteldheid te meer doen rijpen voor eene herziening der grondwet, in verhouding met de behoefte des tijds en de wenschen des volks; en ook weder nieuwe tegenstand alhier zal eindelijk een beroep der Regering op de stemgeregtigde burgers wettigen en voor het oog van gansch Europa regtvaardigen.

Mogten wij ons in den zedelijken moed, in de vastheid van beginselen, in de geestkracht der mannen, thans aan het bestuur van 's lands zaken, bij de uitkomst niet bedrogen vinden! Wij zien anders niet, hoe er redding mogelijk zijn kan.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 6. Junij. Uit de berigten van Triëst en Venetiën zien wij, dat de kooplieden aldaar binnen kort twee schepen naar China zullen zenden, om directe

handelsbetrekkingen met dat rijk aan te knoopen, zoodat de Oostenrijksche vlag weldra in de Chinesche havens zal wapperen. Oostenrijk kan deze onderneming eer dan andere Duitsche Staten wagen, omdat zij hare koopvaarders des noods door oorlogschepen kan laten begeleiden, en, bij vijandelijkheden van de zijde der Chinezen, zich kan doen gelden.

— Dewijl het tabaksrooken in Duitschland bij kinderen in gebruik komt, zoo is er in het kanton Wallis, in Zwitserland, eene wet volgens welke niemand voor zijn 25e jaar mag rooken; zelfs niet als men vroeger gehuwd is, dewijl bevonden is, dat het rooken voor jongere lieden nadeelig voor de gezondheid is.

BERLIJN, den 3. Junij. Onze *Staats-Zeitung* berigt ook uit onzen omtrek eenen, althans gedeeltelijken, torenval. Te Koningsbergen in Nieuwmark is gistoren des morgens ten 6 ure, de toren der Mariënkerk, waarvan eerst verleden jaar de boven helft nieuw gebouwd geworden was, gedeeltelijk ingestort. Gelukkig heeft hierbij niemand het leven verloren en zelfs is de schade aan de omringende gebouwen gering. Het oude muurwerk, dat de nieuw opgetrokkene moet dragen, begon sedert kort aanmerkelijke scheuren te vertoonen. Men wilde door ankering het gevaar te keer gaan, maar de toren, zegt het berigt, heeft deze hoeijen niet afgewacht.

— Een schilder alhier, de Heer *Meyer*, heeft eenen toestel tot verhoeding van het begraven van schijndooden uitgevonden, die zeer vernuftig is uitgedacht, met weinige kosten zaam te stellen en op ieder enkel graf gemakkelijk aan te wenden is. De Heer *Meyer* heeft zijne uitvinding openbaar gemaakt, en door middel van bijgevoegde teekeningen zeer aanschouwelijk voorgesteld. Van hooger hand is den uitvinder bereids in vleijende bewoordingen de eervolste goedkeuring ten deel gevallen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 5. Junij. De bladen zijn opgevuld met bijzonderheden van de schitterende voordeelen door het Algerisch leger op *Abd-el-Kader* behaald, de zaak komt evenwel in de daad neder op hetgene wij ons herinneren aan een paar ganzen-jagers te zijn overgekomen; weer en wind trotserende waren zij bij eenen kouden winternacht bij heldere lichte maan uitgetogen om een ganzenkamp te overrompelen; na eenen geforseerden marsch van eenige uren kwamen zij aan het kamp en konden, zoo zij hiertoe trek gevoelden, eenen rijken buit maken, aan al wat de ganzen hadden achtergelaten en hetwelk materieel getuigde, dat zij er geweest waren, ofschoon er voor het oogenblik geen enkele gans meer te zien, veel minder te vangen was. Zoo is het met het Algerisch leger ook gegaan, uitgetrokken, om *Abd-el-Kader* te vangen, was deze bij de aankomst der troepen reeds lang uit de voeten, maar men vond nog zijn smala, door hem achtergelaten, het materieel bewijs, dat hij er geweest was, en dit heeft men buit gemaakt.

De vreugde hierover verkeerde evenwel spoedig in droefenis, de, aan de Fransche zijde strijdende Generaal *Mustapha* die bij den aftogt de achterhoede dekte, werd met en benevens een jeugdigen Afrikaan, zoon van *Ould Caddour* door een paar kogels getroffen. Hun plotseling sneuvelen, werd het teeken tot eenen panischen schrik, die groote verwarring in de aftrekkende kolonne bragt.

Bijna op het eigen oogenblik werd er door den Generaal *Chargarnier*, in het westen van Onarenseris een groot voordeel op de Kabijlen behaald, hetwelk bekroond werd met het buit maken van 2000 gevangenen en 3000 stuks vee.

— De Municipaliteit houdt zich dezer dagen onledig met het beramen van middelen, om de onmatige uitbreiding der kerkhoven palen te stellen, die Parijs met eene nieuwe soort van ringmuur dreigen te omringen. Tot aan het jaar 1779 waren de kerkhoven grootendeels binnen in de stad gelegen, doch moesten wegens de ontzettende opeenhoping van beenderen en lijken, vooral op het beruchte kerkhof *des Innocens* buiten de stad worden aangelegd. Deze maatregel kreeg echter eerst in het jaar 1804 zijn volkomen beslag. Men koos drie plaatsen buiten den muur, en bepaalde de voorwaarden, onder welke de lijken of in gemeene graven of in graven voor 5 jaren of in eeuwige graven zouden bijgezet worden. In de gemeene graven worden de lijken bijgezet dergenen, die in de hospitalen overlijden, alsmede van dezulken, wier begrafeniskosten voor een deel door de stad gedragen worden of wier familien geene plaats koopen willen. Een graf voor 5 jaren, bekomt men voor eene som van 50 fr.; na verloop van dien tijd, wordt het lijk in het gemeene graf gebragt, tenzij de familie in dien tusschentijd een eeuwig graf hebbe aangekocht. Het getal der tijdelijke graven, die ten jare 1842 aangewezen werden, is 4765; de eeuwige graven kosten 250 fr. de kwadaat-métre — een ongehoorde prijs, als men bedenkt, dat een hectar 10,000 zulke kwadraat-métres bevat, en alzoo door de stad voor 2,500,000 fr. verkocht wordt. Men had de prijs zoo hoog gesteld, om de eeuwige concessien zoo veel mogelijk te beperken. De armoede in Parijs was ook toenmaals zoo groot, dat deze maatregel voldoende was: in de vier eerste jaren toch werden niet meer dan 12 à 15 eeuwige concessien gevraagd; doch met de toeneming des rijkdoms en der bevolking, is dit getal zoo toegenomem, dat in het jaar 1842 alleen 917 aangevraagd werden. Het bekende kerkhof van Père *Lachaise* bestond in het jaar 1804 uit 17 hectaren; sedert dien tijd is het met 26 hectaren vergroot. Op het kerkhof van Montmartre is geene plaats meer en het kerkhof van Mont Parnasse moet insgelijks eerlang vergroot worden. In het jaar 1842 bragt de verkoop van graven voor 5 jaren eene som van 235.750 fr., en die van eeuwige graven 509,640 fr. op. Zoo voordeelig deze soort van handel voor de stad is, zoo groot is ook het nadeel. De vele monumenten verkeeren grootendeels in een staat van verval, wijl vele familien uitsterven of verarmen, ook wel door nalatigheid. Het aantal der op deze wijze verlatene graven moet natuurlijk steeds toenemen, en toch durft de stad dezelve niet weder aan zich trekken, daar de administratie niet dan hoogst ongaarne een regt aantast, dat in den eerbied voor de dooden deszelfs grond heeft. Een ander nadeel is, dat men het doel, namelijk om de kerkhoven uit het midden der levenden te verwijderen, niet bereikt heeft; men heeft ze aan gene zijde van den ringmuur van het octrooi verlegd; doch door de bestendige verhooging van hetzelve is de bevolking insgelijks meer en meer naar buiten gedreven, en Parijs bied thans het schouwspel aan, dat men overal, waar men de stads wallen nadert, eene soort van woestijn vindt: men treft daar tuinen, woeste plaatsen en zelfs korenvelden aan, die zich tot aan den muur uitstrekken; doch zoodra men de poort achter den rug heeft, vindt men eene groote bevolking, die zich voor de poorten gevestigd en de kerkhoven met dorpen omringd heeft, zoo dat derzelver vergrooting eerlang onmogelijk zal zijn. Men heeft daarom voorgeslagen om de concessien weder tot een maximum van 30 jaren te brengen, na welken tijd de graven weder aan de stad zullen komen, tenzij de familien eene verlenging vragen, die van 10 tot 10 jaren zal verleend worden, tot de familie uitgestorven is.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 6. Junij. Men verneemt, dat de Regering aan de Kamer een voorstel van wet heeft ingediend, tot tijdelijke voorziening in de behoeften van de schatkist. Bij dit ontwerp wordt voorgedragen, om, ter voorziening in het te kort, ontstaan door hetgeen 's Rijks inkomsten over de jaren 1841 en 1842, minder zullen bevonden worden te hebben opgeleverd, dan het benoodigde tot dekking van 's Rijks uitgaven over dezelfde jaren, daar te stellen en uit te geven een kapitaal van ƒ 9.500,000 schatkist-biljetten, in alles gelijk aan die, welke zijn daargesteld krachtens de wet van 27 Dec. 1840 (*Staatsbl. No.* 79), en waarop de art. 1 en 2 dier wet toepasselijk zullen zijn; dat deswege echter zoo voor renten, als voor onkosten van uitgifte, vijf ten honderd in het jaar in rekening gebragt zal kunnen worden; en dat het eerste art. van de eerste afdeeling van het negende hoofdstuk A der begrooting van staatsuitgaven over 1843, betreffende de nationale schuld, met eene som van ƒ 313.750 wordt vermeerderd. Het ontwerp heeft ten doel den geregelden gang van zaken te verzekeren, door het aanvullen der middelen, welke over de jaren 1841 en 1842 minder zijn genoten, dan waarop gerekend was. De Regering acht het onvermijdelijk, voor het te kort over 1841 en 1842, nieuwe hulpmiddelen te verschaffen, en het is meest geraden voorgekomen, daartoe de voorkeur te geven aan zoodanige tijdelijke middelen, als welke geenen der maatregelen in den weg staan, waartoe het gemeen overleg tusschen den Koning en de Staten-Generaal, tot definitive regeling van 's Rijks openbare schuld en financiële aangelegenheden, mogt leiden. Ten gevolge der voorgestelde uitbreiding van uitgifte, zoude er tot een maximum van ƒ 15.000,000 van dit soort van schatkist-biljetten in omloop mogen zijn, zullende, bij gelegenheid der nader te beramen maatregelen, tevens in overweging kunnen genomen worden het weder intrekken van de tegenwoordige uitredding van vlottende schuld, welker voortdurend bestaan tot de thans voorgestelde hoogte niet wenschelijk schijnt. De voorgestelde verhooging van het bedrag der renten over het loopende jaar met ƒ 313,750, is gegrond op de volgende berekening, als:

ƒ 6.000,000 in omloop sedert den 1 Januarij 1843, 4½ pCt. 12 maand.	ƒ 270,000.
ƒ 6,000,000, uit te geven met den 1 Junij. 5 pCt. 6/m.	– 150,000.
ƒ 3,300,000, als boven, den 1 October, 5 pCt. 3/m.	– 43,750.
	ƒ 463,750.
Af, voor zoo veel in de begrooting over 1843 is gebragt.	– 150,000.
Blijft te verhoogen met	ƒ 313.750.

De Regering vertrouwt, langs dezen weg, in de behoefte van het oogenblik te kunnen voorzien, ten einde maatregelen voor de toekomst voor te bereiden.

MIDDELBURG, den 9 Junij. Tot leden der provinciale Staten van Zeeland, zijn den 1 dezer door de verschillende standen gekozen of benoemd:

Door de ridderschap: jonkheeren *J. C. Schorer van de Souburgen* en *J. Reigersberg Versluys*; herkozen.

Door de stad Middelburg: de heeren *C. Vis* en *E. P. Cremer*, herkozen; door de stad Goes; de heer *G. de Leeuw*, herkozen; door de stad Vlissingen: de heeren *J. W. Callenfels* en *J. C. Dutilh*, herkozen; door de stad Sluis: de heer *J. L. Stern fG.*, in plaats van den heer *M. Hennequin*, overleden.

Door den landelijken stand: in het district Zierikzee: de heer *J. de Kate*; in het district Goes: de heeren *H. Lenshoek van Zwake*, *J. Kakebeeke* en *P. J. Buteux*; in het district Sluis: de heer *J. B. Bekaar*, en in het district Hulst, de heer *A. Caland*, alle herkozen.

VLISSINGEN, den 10. Junij. Wij vernemen, dat het portret van wijlen Z. Exc. den Luitenant-Admiraal *Gobius*, weinige dagen vóór den dood van dien waardigen grijsaard, door den verdienstelijken kunstschilder den heer *J. Richter* voltooid, niet alleen door de treffendste gelijkenis uitmunt, maar ook door coloriet en ordonnancie de bewondering van een ieder die in de gelegenheid is geweest dat meesterstuk te beschouwen, tot zich trekt: het geheel is voortreffelijk schoon, en verraad niet alleen een zeer geoefend penseel, maar tevens het ware kunstgevoel eens bekwamen schilders. Gisteren heeft Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden de zoo heerlijk voltooide afbeelding van den overleden Luitenant-Admiraal bezigtigd, en de trekken des grijzen vlootvoogds met die innige belangstelling beschouwd, welke het edel hart van den jeugdigen vorstelijken zee-officier tot eere strekken, en H. D. bijzondere goedkeuring en genoegen in de vereerendste bewoordingen aan den Heer *J. Richter*, over zijn uitmuntenden arbeid te kennen gegeven.

Het ware eene schoone gedachte, een lofwaardig denkbeeld, de burgerij, die den waardigen overledene zoo zeer hoogschatte, te midden van dewelke hij 29 jaren woonde, en die zijne nagedachtenis zoo innig vereert, de gelegenheid te schenken, de beeldtenis van hem te kunnen beschouwen, die gedurende zijn leven voor hen een vriend en beschermer was.

— Men leest in den *Tydgenoot*, dat de artikels in het *Handelsblad* ten voordeele der Conversie-wet, geschreven zijn door den Amsterdamschen advokaat *Lipman*.

— De *Arnhemsche Courant* van heden vraagt, of het waar is, dat door Z. M. *Willem Frederik* Graaf van *Nassau*, aan den Minister Rochussen, ƒ 50.000 voor bewezene diensten zou zijn ten geschenke gegeven.

Reeds sedert verscheidene weken wisten wij, dat het gerucht van dien vermeenden gift, alhier en elders in omloop was, doch even als wij ten aanzien van zoo menigvuldige andere praatjes en vertellingen doen, meenden wij ook dat het zoo even vermelde gerucht geene opzettelijke tegenspraak verdiende. Daar echter thans de *Arnhemsche Courant* heeft kunnen goedvinden de aandacht des publieks op deze zaak te vestigen, zoo hebben wij ten allen overvloede getracht te weten wat daarvan was, en zijn wij gemagtigd geworden om te verklaren dat het gerucht van allen grond ontbloot is. — Het behoort tot die duizende onwaarheden, welke spoedig vergeten zouden worden, indien niet sommige dagbladen er genoegen in vonden dezelve in hunne kolommen op te nemen. (*Ned. N.*)

MENGELINGEN.

Vonken ter verwarming van geest en hart.

Alles legt den Vorst, die aan het hoofd van een uitgestrekt Rijk staat, hinderlagen. Hij verbeeldt zich te dikwijls dat men hem het hof maakt, daar men hem onder dien schijn zoekt te bedriegen.

Indien men zich niet haast om te leenen, dan vindt men zich door den ouderdom overvallen, zonder iets te weten.

Geene wetenschap is er, in welke de mensch meer gedwaald heeft, dan in de Godgeleerdheid. — Dit is niet te verwonderen, omdat men niet anders dan van den eenen afgrond in den anderen kan tuimelen, wanneer men de diepte van een zoo onbegrijpelijk wezen, als God, durft te peilen.

Geene stormen zijn zoo geweldig als de buitensprongen van 's menschen geest, wanneer hij zich niet binnen behoorlijke palen houdt.

Eene boekerij is gelijk aan eenen winkel van eenen apothekar, waarin men de zwaarste vergiften in 't midden der uitmuntendste drogerijen vindt.

Vele folianten zouden duodecimo's worden, wanneer men de vervelende langwijligheid, waarin zij geschreven zijn er uitnam.

Wanneer men alleen diepzinnig is, dan wordt men niet bevallig en wanneer men enkel bevallig is dan wordt men niet meer dan oppervlakkig. — Men behoort dus het aangename bij het wezenlijke te voegen.

Elk schrijver heeft zijnen stijl, welke hem bijzonder eigen is; en, hoe behendig iemand ook zijn moge om er verscheidenheid in te brengen, zoo laten kenners zich hierdoor evenwel niet bedriegen.

Brieven, welke in eenen al te bloemrijken stijl geschreven zijn, zijn niet de beste, omdat zij met te veel vlijt en oplettendheid bewerkt zijn.

Heden ten dage bemoeit men zich minder met de zaken dan met de woorden.

De geschiedenis is een lezen zonder nut indien men er niets van weet, dan de voorvallen en de dagen op welke die gebeurd zijn.

Zeldzaam is het, dat jonge lieden veel nut uit de geschiedenis trekken; omdat men hun er nooit anders van spreekt als van een leeswerk, hetwelk alleen voor het geheugen geschikt is.

Ons leven gelijkt een boek, waarvan onze kindschheid de voorrede uitmaakt en elk blad, hetwelk wij omslaan een dag is, welke voorbijgaat om nimmer terug te keren. — Het is een werk van verscheidene deelen voor hun die schoone daden bedrijven en lang leven; en slechts een los blad voor hen, die niets doen dan groeijen, gelijk de planten en hier een kortdurend bestaan hebben.

Onze geboorte is de morgenschemering, de kindschheid de dageraad, de mannelijke ouderdom de middag, de dood de avond, zoodat men zoude kunnen zeggen, dat de mensch in eenen dag geboren wordt en wederom sterft.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10. Junij. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Albion, P. Focken, Bordeaux, wijn en stukgoed; Minerva, F. Knudzen, Havre de Grace, stukgoed; Leopold, C. C. Zortelief, Liverpool, klipzout; Agnes, D. Lunsont, Providence, suiker en koffij.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reed naar zee gezeild.

Johan, J. Borstel, New-York, stukgoed; Imperantia, N. Jensen, Riga, ballast; Hendrika, J. Bosinga, Hamburg, suiker.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.